

πον, τὸ ὅποιον κατὰ τὴν κοινὴν γνώμην δὲν εἶναι ἱκανὸν ἢ κατάλληλον νὰ ἐμπνεύσῃ αὐτόν) Σῦρ. κ. ἀ. Ἡ ἀγάπη ψωμί δὲν φέρει (ὁ ἔρως μόνος δὲν ἀρκεῖ πρὸς εὐτυχίαν τῶν συζύγων) Ἀθῆν. Δημητσάν. κ. ἀ. Ἀγάπη καὶ βῆχας δὲν κρύβονται (ὁ ἔρως προσώπου τινὸς πολὺ εὐκόλως δύναται νὰ κτασθῇ γνωστὸς εἰς τοὺς ἄλλους) πολλαχ. Καμένος ἐν τ' ἀγάπ'ς (εἶναι ἐρωτόληπτος. τ' ἀγάπ'ς ἐκ τοῦ τῇ ἀγάπης = τῆς ἀ.) Χαλδ.—Παροιμ.

Ἡ ὀρφανὰ κ' ἡ ξενιτεία, ἡ πίκρα κ' ἡ ἀγάπη,
ὅλα ἐμετρηθήκανε, βαρύτερ' εἶν' ἡ ἀγάπη

(ὅτι ἐκ τῶν τεσσάρων μεγάλων δεινῶν, τῆς ὀρφανίας, τοῦ ἑκπατρισμοῦ, τῆς λύπης καὶ τοῦ ἔρωτος, βαρύτερον δεινὸν εἶναι ὁ ἔρως) Πελοπν. (Μεσσ.) || Ἄσμ.

Ἀπὸ τὰ χεῖλη πηγαδιοῦ δὲ λείπει πρασινάδα,
ἀγάπη χωρὶς πείσματα δὲν ἔχει νοστιμάδα

πολλαχ.

Παλαιὰ ἀγάπη μὴν ἀφήσης | καὶ καινούργια ν' ἀρχινήσης,
κ' ἡ παλαιὰ θὰ καινούργιώσῃ | κ' ἡ καινούργια θὰ παλαιώσῃ

Θήρ.

Τ' ἀναστενάματ' ἐν' πολ-λὰ περὶτον 'ποὺ τὸ κλάμαν,
ὡν τῆς αἰτίας τὸν καμὸν 'ἐν ἐν' κανέναν προῖμαν

(περίτον=περισσότερον) Κύρ.

Κόρ', ἡ ἀγάπ' σ' ἐποίκε με ζαντόν καὶ δαιμονέαν,
'ποίκε με κρασοδαίμονα καὶ ραγομεθυσιάν

(κόρη, ἡ ἀγάπη σου μὲ ἔκαμε τρελλὸν καὶ δαιμονισμένον, μὲ ἔκαμε νὰ πίνω ὑπερβολικὰ οἶνον καὶ νὰ μεθύσκωμαι πίνων ρακί) Κερασ. Ἡ σημ. αὕτη καὶ παρὰ τοῖς μεταγν. Πβ. Π. Δ. (Ἄσμ. 2,4) «εἰσαγάγετέ με εἰς οἶκον τοῦ οἴνου, τάξατε ἐπ' ἐμὲ ἀγάπην, στηρίσατέ με ἐν μύροις, στοιβάσατέ με ἐν μήλοις, ὅτι τετρωμένη ἀγάπης ἐγώ». Συνών. ἀγάπημα 2. 3) Τὸ ἀγαπώμενον πρόσωπον, συνήθως ἐπὶ τῆς ἐρωμένης σύνηθ. καὶ Πόντ. (Κρώμν. Τραπ. Χαλδ.): Τί γίνεται ἡ ἀγάπη σου; — Ἡ ἀγάπη μου κάνει πείσματα! Δὲ μπορῶ, ἀγάπη μου! Τί θέλεις, ἀγάπη μου! σύνηθ. || Ἄσμ.

Ἡ ἀγάπη μου παρήγγειλε νὰ πὰ νὰ τὴ φιλήσῃ
'ς τὴν ἰβδουμάδα δυὸ φουρές, 'ς τοὺς μῆνα τρεῖς καὶ πέντε

Μακεδ.

Σκύφα νὰ δῶ τὸν οὐρανὸ το' εἶδα 'κκλησιὰ μὲ βδῆμα,
εἶδα τσαὶ τὴν ἀγάπην μου 'ς τὴ μέσην το' ἐπροσκίνα

Μεγίστ.

Ποῦ θὰ βρῶ μαῦρον ἄλλο τσαὶ μαῦρον καβαλλάρι
νὰ γέρω τὴν αἶπην μου κάτω ἀπὸ τὸν Ἄδην;

Χίος

Εἶντα πελ-λάραν ἔκαμα νὰ 'ρτω 'ποὺ τὸ χωρὶόν μου,
ν' ἀφήκω τὴν αἶπην μου νὰ κλαίῃ ταπισὼν μου

(τί ἀνοησίαν ἔκαμα νὰ ἔλθω ἀπὸ τὸ χωρίον μου, νὰ ἀφήσω τὴν ἀγάπην μου νὰ κλαίῃ ὀπίσω μου) Κύρ.

Ἐγὼ μὲ τὴν ἀγάπην μου φιλιὰν καὶ ἀγάπην ἔχω
Τῆλ.

Ἐννέα βουκόλ' ὠρίαζαν ἐννέα οὐλάδες πρόβας,
οἱ πέντ' ἐδῆβαν 'ς σὴν φιλήν κ' οἱ τρεῖς 'ς σὴν αἰγάπην

(ἐννέα βουκόλοι ἐβοσκον ἐννέα χιλιάδες πρόβατα, οἱ πέντε ἐπορεύθησαν πρὸς τὰς φίλας τῶν καὶ οἱ τρεῖς πρὸς τὰς ἐρωμένας τῶν) Τραπ. Ἡ σημ. αὕτη καὶ μεσν. Πβ. Περί γέροντος στ. 66 (ἔκδ. Wagner σ. 108) «βάλε τὰ ροῦχα τὰ 'μορφα, ἀγάπη μου, στολίσου». Συνών. ἀγάπημα 3.

β) Ἡ κλητ. ὡς κλητικὸν ἐπιφών. Νάξ. κ. ἀ.: Ἀγάπη μου, κ' εἶδα ν' αὐτός! (ἂ, πόσον ὠραῖος εἶναι!) Νάξ. Συνών. μάττα μου. 4) Κόρη ἀξία νὰ ἀγαπηθῇ, ἀξιέραστος Θράκ. : Ἄσμ.

ΛΕΞΙΚΟΝ ΤΗΣ ΝΕΑΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ

Ἀγαποῦσα μὴν ἀγάπη, ἦταν ἄσπερη καὶ παχειά,
ἦταν καὶ ὀρταδοῖλήδ' ὅσα, εἶχε καὶ ξανθὰ μαλλιά

(ὀρταδοῖλήδ' ὅσα = ἡ ἔχουσα κανονικὸν ἀνάστημα). 5)

Εὐσπλαχνία, ἔλεος Ἀθως: Φρ. κάμνω ἀγάπη (εὐσπλαγχνίζομαι). Ἡ σημ. ἤδη μεσν. Πβ. Μόσχ. Λειμωνάρ. 19 (P. G. 87, 2865) «ἐδίψησα ἐκ τοῦ πολλοῦ καύσωνος, ἀλλὰ ποιήσόν μοι ἀγάπην, δός μοι ὀλίγον ὕδωρ». Πλείονας μαρτυρίας ἰδ. παρὰ Δουκ.

6) Ὁ ἐσπερινὸς τῆς Κυριακῆς τοῦ Πάσχα (ἐκ τοῦ ἐθίμου τοῦ φιλήματος τῆς ἀγάπης γινομένου καὶ νῦν ἔτι πολλαχοῦ ὑπὸ τῶν ἀνδρῶν κατὰ τὸν ἐσπερινὸν τοῦτον) σύνηθ.: Ἐχτύπησ' ἡ ἀγάπη (ἐσήμανεν ὁ κῶδων τῆς ἐκκλησίας διὰ τὸν ἐσπερινὸν τῆς ἀγάπης). Πάω 'ς τὴν ἀγάπη. Τὴν ὥρα τῆς ἀγάπης σύνηθ. Φουρᾶν οὐλα τὰ λαμπριάτ'κα τ'ς 'ς τὴν ἀγάπη (φοροῦν ὅλα τὰ πασχαλινά, ἦτοι τὰ ὠραῖα φορέματά των, εἰς τὸν ἐσπερινὸν τοῦ Πάσχα) Αἰτωλ.

Ἡ λ. καὶ ὡς ὄν. κύριον γυναικὸς κοιν. καὶ Πόντ. (Χαλδ. κ. ἀ.), τοπων. Τῆν.

ἀγάπημα τό, ἀμάρτ. ἀγάπεμαν Πόντ. (Κερασ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ. κ. ἀ.) ῥάπημα Καλαβρ. (Μπόβ.) ἁάπημα Κάρπ.

Τὸ μεταγν. οὐς. ἀγάπημα.

1) Ἡ στοργικὴ πρὸς τινα διάθεσις, ἀγάπη Καλαβρ. (Μπόβ.) Πόντ. (Κερασ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ. κ. ἀ.): Τ' ἀτουνοῦ τ' ἀγάπεμαν ἐγὼ 'κί θέλ' ἀτο (αὐτοῦ τοῦ ἀνθρώπου τὴν ἀγάπην ἐγὼ δὲν τὴν θέλω) Χαλδ. Πολλὰ ἀγάπεμαν ἐγάπεσ' ἀτον (πολλὴν ἀγάπην ἠγάπησα αὐτόν, ἦτοι σφοδρῶς ἠγάπησα) Κερασ. κ. ἀ. Συνών. ἀγάπη 1. β) Συνδιαλλαγή, συμφιλίωσις Πόντ. (Κερασ.) 2) Ἐρως Καλαβρ. (Μπόβ.) Κάρπ. Πόντ. (Τραπ. κ. ἀ.): Φρ. Τὸ πολλὰ τ' ἀγάπεμαν καλὸν 'κ' ἐν' (ὁ σφοδρὸς ἔρως δὲν εἶναι καλὸν προᾶγμα) Τραπ. Συνών. ἀγάπη 2. 3) Ὁ προκαλῶν τὸν ἔρωτα, ὁ ἐρώμενος Κάρπ.: Ἄσμ.

Καλῶς το τ' ἀρκοντόπουλλο τ' ἀουροῖωματάρι,
τῶν κορασιῶν τ' ἀάπημα κ' ἐμοῦ ζωὴ καὶ ὀρπίδα

(ἀουροῖωματάρι ἐκ τοῦ ἀγουροδιωματάρι = τὸ ἔχον μορφὴν ἀγούρου, νεανίου ὠραίου). Συνών. ἀγάπη 3.

ἀγαπημένα ἐπίρρ. σύνηθ. καὶ Καπ. (Ἀραβάν.) ἀγαπεμένα Πόντ. (Κερασ. Τραπ. Χαλδ.)

Ἐκ τοῦ ἀγαπημένος μετοχ. τοῦ ρ. ἀγαπῶ.

Ἐν ἀγάπῃ καὶ ὁμονοίᾳ, εἰρηνικῶς ἐνθ' ἄν.: Τ' ἀδέρσγια αὐτὰ ζοῦν ἀγαπημένα. Τ' ἀντρούγγο περνᾷ πολὺ ἀγαπημένα. Θὰ κάνωμε τὴ μοιρασὰ ἀγαπημένα σύνηθ. Τὰ παιδιὰ ἐκάθουνταν ἀγαπημένα Χαλδ. Καλατζεύ'νε καὶ πάγ'νε 'ς σὴ στράταν ἀτου ἀγαπεμένα (ὁμιλοῦν καὶ πηγαίνουν εἰς τὸν δρόμον των ἀγ.) αὐτόθ.

ἀγαπησαντροῦ ἡ, ἀμάρτ. ἀγαπ'σαντροῦ Λέσβ.

Ἐκ τοῦ ἀγάπησα ἄορ. τοῦ ρ. ἀγαπῶ καὶ τοῦ οὐς. ἄντρας.

Γυνὴ ἐπιρρεπὴς εἰς τὸν ἔρωτα, φίλανδρος. Συνών. ἀγαπήτρια 1.

ἀγάπησι ἡ, Πελοπν. (Καλάβρυτ.) κ. ἀ. ἀγάπ'σ' Ἰμβρ.

Τὸ ἀρχ. οὐς. ἀγάπησις=στοργή, ἔρως.

Ἡ λ. καὶ παρὰ Σομ.

1) Στοργή, φίλτρον Ἰμβρ.: Ἐχον ἀγάπ'σ' (εἶμαι ἀξιαγάπητος). Συνών. ἀγάπη 1. 2) Ἐρως Πελοπν. (Καλάβρυτ.) κ. ἀ.: Ἐχον ἀγάπησι. Συνών. ἀγάπη 2.